

II

Tên Tám được các cảnh sát bảo vệ mở băng, hấn dụi mắt, nhìn quanh quất như thể muốn tìm ai đó rồi lại hoảng hốt kêu:

- Xin cán bộ đừng bắn tôi. Tôi xin khai... xin khai hết. Trước kia có người bảo tôi đừng khai gì cả vì thế nào cũng có người cứu. Tôi cứ tưởng thật.

Lời nói của tên Tám không khác gì tiếng sét giữa lúc trời quang. Các thành viên trong Ban thi hành án sững sờ ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này, mọi người chợt nhớ ra là mấy năm trước đây, một tên tử tù người Lào tên là Xiêng Phênh, khi dẫn ra trường bắn thì hấn cuống lên, vội khai ra kẻ cầm đầu đường dây buôn bán ma túy. Việc thi hành án được ngừng lại và từ lời khai của tên này, Công an Hà Nội đã bóc gỡ một đường dây buôn bán, vận chuyển chất ma túy xuyên quốc gia. Đó là một vụ án nổi tiếng mà sau đó, hai cán bộ công an bị tử hình cùng năm tên khác. Vài tháng sau vụ đấy, ở Quảng Trị cũng xảy ra trường hợp tương tự và thế là bắt đầu nảy sinh "hội chứng Xiêng Phênh".

nghĩa là các đối tượng buôn bán ma túy chỉ chịu khai thật khi ra pháp trường. Không hiểu lần này, tên Nguyễn Văn Tám có lặp lại kịch bản cũ?

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Vũ Mạnh Tường. Anh cảm nhận được điều đó và hiểu rõ hơn ai hết là những quyết định tới đây của mình sẽ có ý nghĩa đặc biệt quan trọng với việc phá một đường dây buôn bán ma túy mới và trên cả là sinh mạng của một con người. Tường đề nghị tổ chức một cuộc họp khẩn cấp ngay tại phòng họp của trại giam gồm có Công an, Tòa án, Viện Kiểm sát và Giám thị trại giam.

Tường trình bày vấn đề với mọi người về những nghi vấn chưa được giải đáp về đường dây buôn bán ma túy này, và nhấn mạnh về việc kẻ cầm đầu vẫn chưa thấy "sủi tăm", rồi anh nói dẫn đo từng câu:

- Trong chuyên án này, tôi không trực tiếp tham gia mà do đồng chí Vũ Văn Đắc chỉ huy. Tuy nhiên, trong các buổi họp giao ban và một số buổi họp án, chỉ huy phòng Cảnh sát Điều tra luôn đặt câu hỏi và đã áp dụng nhiều biện pháp nghiệp vụ để tìm cho ra kẻ cầm đầu thực sự. Do tên Tám không chịu khai và thời hiệu điều tra đã hết cho nên phải hoàn thành kết luận điều tra đưa sang Viện Kiểm sát để truy tố. Cho đến lúc này đây, tôi có cảm giác rằng tên Tám đã nói thật, và có lẽ cũng giống như trường hợp tên Xiêng

Phênh, hấn cam chịu nhận tội vì đã được kẻ nào hứa là sẽ cứu thoát hấn. Và chắc chắn đó là tên cực kỳ nguy hiểm.

Đồng chí Giám thị trại giam xin phép phát biểu:

- Theo báo cáo của đồng chí Lạc, quản giáo, thì trong thời gian qua, tên Tám vẫn luôn tỏ thái độ lạc quan và hấn nhiều lần tâm sự là có "quý nhân" phù trợ cho nên chắc chắn sẽ không bị án tử hình. Khi đồng chí Lạc hỏi hấn "quý nhân" là ai thì hấn chỉ nói lấp lửng "đó là một người công an, có chức vụ cao". Thú thật chúng tôi cũng chỉ nghĩ đơn giản đó là sự tự an ủi của tử tù nên cũng không quan tâm. Theo tôi nghĩ, chúng ta nên nghiên cứu kỹ quan điểm của anh Tường.

Ông Phó chánh án Tòa án nhân dân tỉnh nói với vẻ mệt mỏi:

- Tôi đề nghị đồng chí Tường hãy thận trọng. Chủ tịch nước đã bác đơn xin ân xá của tên Tám rồi, quyết định thi hành án đã được Chánh án ký. Trong Luật Tố tụng Hình sự, không có trường hợp được ngừng thi hành án tử hình. Chúng ta cũng không nhất thiết cứ phải dựa vào các lần hoãn thi hành của một số tỉnh, thành phố để áp dụng cho trường hợp này. Và theo tôi, đó là tiền lệ không hay và dứt khoát không nên khuyến khích.

Vị đại diện cho Viện Kiểm sát thì tỏ ra cương quyết hơn:

- Tôi đề nghị đồng chí Tường đừng có mềm lòng như vậy. Với kẻ tử tù, trước khi chết, chúng giở nhiều trò lắm. Tôi biết trong vụ án này các đồng chí điều tra còn muốn tìm thêm những kẻ đồng phạm. Nhưng hơn một năm qua, các đồng chí đã áp dụng không còn thiếu biện pháp nghiệp vụ nào, mà kết quả vẫn không có gì mới. Theo tôi, ta cho hắn khai thêm rồi vẫn tiếp tục thi hành án.

- Nếu hắn khai, thì chắc chắn là không thể trong dăm ba phút được mà có khi hàng buổi - Ông Giám thị nói - Xin các anh quyết định sớm cho. Trời sắp sáng rồi.

Tường nắm chặt hai bàn tay. Nét căng thẳng lộ rõ trên gương mặt, rồi anh nói dứt khoát:

- Các đồng chí ạ. Tôi có linh cảm rằng lần này, tên Tám đã khai thật. Trong vụ án này, mặc dù chúng ta bắt được tên Tám, là kẻ trực tiếp đưa hàng từ Lào về, nhưng hắn bán cho ai trong nội địa, mạng lưới tiêu thụ ra sao... thì chưa làm rõ được. Theo tài liệu trình sát, ba năm qua, chính tên Tám đã đưa khoảng hai chục kilôgam hêrôin vào trong nước mà chủ yếu là qua tuyến đường 7 từ cửa khẩu Nậm Cắn thuộc huyện Kỳ Sơn tỉnh Nghệ An về Hà Nội. Trong buổi họp cuối cùng trước khi chuyển hồ sơ của hắn sang Viện, chỉ huy phòng Cảnh sát Điều tra cũng đã bắn khoản rất nhiều. Tôi... tôi sợ rằng nếu chúng ta cứ thi hành án đối với hắn thì đã giúp cho kẻ

nào đó trừ đi được một người mà chúng muốn tiêu diệt. Vì vậy tôi đề nghị các đồng chí cho tạm ngừng thi hành án.

- Muốn ngừng thì phải dựa theo luật. Mà chúng ta thì chưa có luật tạm ngừng thi hành án tử hình khi đã có quyết định thi hành án - Ông Phó chánh án nói.

- Thôi, xin đồng chí Tường đừng đặt lại vấn đề điều tra vụ án này nữa. Cứ mang hấn đi bắn cho xong. Nếu ngừng lại, giải thích ra sao đây. Ai chịu trách nhiệm?

Tường hít một hơi dài như muốn lấy thêm can đảm để đi đến một quyết định mà anh biết rằng nếu sai, thì hậu quả sẽ là khôn lường. Anh đứng dậy, cả quyết nói:

- Tôi chịu trách nhiệm. Các đồng chí cứ cho lập biên bản. Tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm về việc cho tạm dừng thi hành án tử hình tên Nguyễn Văn Tám. Nhưng tôi đề nghị các đồng chí coi đây là việc tối mật, tuyệt mật.

Mọi người đồng ý với Tường bằng cách im lặng. Tường nói với đồng chí đại đội trưởng đại đội cảnh sát bảo vệ cho anh em ngừng chuẩn bị thi hành án và đưa Nguyễn Văn Tám vào một phòng hỏi cung. Một cán bộ của Viện Kiểm sát và một cán bộ của Tòa án cùng tham gia hỏi cung với Tường. Lúc này, sắc mặt tên Tám đã bớt nhợt nhạt, nhưng ánh mắt thì vẫn lộ rõ vẻ kinh hoàng. Tường phủ

đầu hấn bằng giọng nói lạnh lùng và ánh mắt thì tỏ ra rất cứng rắn:

- Bây giờ chúng tôi nghe anh nói đây. Và anh nên nhớ rằng, nếu lời khai của anh không có gì mới và để chúng tôi có cơ sở tin được thì ngay lập tức, chúng tôi tiếp tục đưa anh ra pháp trường, kể cả khi trời đã sáng thanh thiên bạch nhật. Còn nếu anh khai trung thực, chúng tôi sẽ đề nghị cấp trên xem xét, ân giảm cho anh. Anh nghe rõ chứ?

- Thưa cán bộ, tôi hiểu ạ.

- Anh trả lời ngắn gọn thôi. Nào, ai là kẻ chỉ huy anh?

Tường nói dần giọng và nhìn như xoáy vào tên Tám. Gặp ánh mắt của Tường, hấn cúi vội để che giấu sự hoảng sợ. Rồi hấn thừ người, bỗng run lên như lên cơn sốt, mồ hôi vã ra trên khuôn mặt lưỡi cày, có lưỡng quyền nhô cao một cách quái dị và ánh mắt bạc đi. Biết rằng hấn đang đấu tranh tư tưởng để lấy can đảm khai ra sự thật, Tường động viên:

- Anh cứ bình tĩnh mà nói. Mọi sự sống chết tùy thuộc vào lời anh khai đấy. Còn nếu anh chán sống thì ta đi luôn ra trường bắn.

Hấn cắn môi đến bật máu:

- Nhưng tôi sợ nếu tôi khai ra thì người ta lại giết tôi và... và con tôi!

- Với anh thì chẳng có kẻ nào có thể ám hại được, đó là điều chắc chắn, còn với gia đình của anh... chúng tôi sẽ có biện pháp bảo vệ.

- Vâng. Thừa cán bộ, ông chủ là ai, quả thực tôi không dám chắc. Nhưng người hứa sẽ cứu tôi ra khỏi tù nếu như tôi không khai gì cả, đó là một ông công an, ở phòng cảnh sát phòng chống ma túy. Số điện thoại di động của ông ấy là 0913...

*

Trong lúc đó thì tại khu trường bắn Cầu Gạch, phía bên ngoài bờ mương, trong khu vườn bạch đàn, có ba anh phóng viên đang nấp rình chụp ảnh cảnh thi hành án tử hình. Những máy ảnh họ mang theo đều là loại kỹ thuật số hiện đại, có thể chụp khá tốt trong điều kiện thiếu ánh sáng. Họ đến đây từ lúc hơn một giờ sáng. Tại khu trường bắn này, mỗi khi thi hành án tử hình thì cảnh sát bảo vệ được bố trí canh gác ngay từ chiều hôm trước và ngăn chặn bất cứ ai đi vào khu vực ấy, kể cả những đứa trẻ chăn trâu. Và sau khi thi hành án, lại có cảnh sát gác thêm một tuần nữa. Công an tỉnh buộc phải làm như vậy vì sợ có gia đình phạm nhân đến đào xác tử tù đem đi. Thật ra, nếu họ lấy xác đem về quê quán thì cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng mọi chuyện lại không đơn giản thế. Hơn chục năm trước, một gia đình tử tù vì cho rằng con họ bị chết oan nên vừa thi hành án buổi sáng thì buổi tối họ đào mộ, lấy xác con và đem đến đặt tại trụ sở ủy ban xã. Sau vụ đó, chưa kịp rút kinh nghiệm thì lại xảy ra một vụ mất trộm

xác tử tù Lê Văn Tu, phạm tội giết người, cướp của. Gia đình tử tù làm đơn kêu cứu khắp nơi và họ cho là người gia đình họ bị công an thủ tiêu. Công an tỉnh phải lập chuyên án và mất gần hai tháng mới tìm ra thủ phạm. Hóa ra là Tu có ba thằng bạn rất thân. Chúng kết nghĩa anh em và Tu là đại ca. Chúng cắt máu ăn thề tại một cánh rừng rất đẹp bên cạnh hồ thủy điện Hòa Bình. Và trong buổi thề này, chúng ước hẹn với nhau là nếu chẳng may có tên nào chết trước vì bất cứ lý do gì thì ba kẻ còn lại phải bằng mọi cách đưa xác kẻ đó về chôn ở cánh rừng này, và không được đắp thành mộ. Trung thành với lời thề đó, khi tên Tu bị bắn buổi sáng thì đến quá nửa đêm, ba thằng em đã đến đào mộ, lấy xác Tu đem lên rừng chôn rồi chúng chia tay nhau mỗi thằng biến đi một ngả. Khi vụ án tưởng như bế tắc thì trong một lần vào rừng bắt rắn, một trinh sát hình sự của Công an tỉnh Hòa Bình tình cờ thấy một thanh niên thấp hương khăn vái ở một gốc cây lim. Kẻ thấp hương đó lại là một đối tượng tù tha về và có hai tiền án, ba tiền sự và anh trinh sát hình sự không lạ gì hắn. Ba ngày sau đó, vụ mất trộm xác tên Tu đã được làm sáng tỏ. Và cũng từ sau lần ấy, Công an tỉnh quyết định phải cử cảnh sát bảo vệ ra trông coi khu mã tử ít nhất là bảy ngày sau khi thi hành án. Các cảnh sát bảo vệ của trại giam phải thay

nhau ra trông mả tử tù và đó là công việc mà họ ngán nhất.

Chính việc chặn đường vào trường bắn Cầu Gạch hôm trước lại đâm ra dở, vì cứ mỗi khi thấy có cảnh sát ra gác là người ta biết ngay sáng hôm sau sẽ có thi hành án tử hình.

Cảnh thi hành án tử hình, với người yếu bóng vía thì quả là kinh hoàng, nhưng với những người ưa cảm giác mạnh thì họ vẫn muốn được theo dõi bằng con mắt tò mò.

Biết không vào được khu trường bắn nên mấy tay phóng viên đã chọn con đường không ai ngờ tới là đi từ ngoài cánh đồng lúa, bơi qua con sông đào ngăn khu trường bắn với bên ngoài rồi lén vào vườn bạch đàn và nấp dưới đoạn giao thông hào chuyên để cho đội đặc nhiệm tập bắn. Từ chỗ này, họ có thể quan sát rất rõ pháp trường. Kế hoạch lén vào xem thi hành án tử hình là do Hoàng Liễn, phóng viên báo Pháp luật và Đời sống của tỉnh khởi xướng. Mọi việc diễn ra khá xuôn xẻ cho đến lúc mấy người vào được đoạn hào, nhưng không ai ngờ tới là muỗi ở đây nhiều khủng khiếp. Muỗi đồng to như con ruồi đốt buốt như kim châm. Và tại nơi đồng không mông quạnh này, hơi người đã hút đàn muỗi đói tới. Mỗi phút chờ đợi đối với họ quả là cực hình. Muỗi đốt xuyên qua quần, áo và chỗ nào bị chích là lập tức nổi cục lên ngứa ngáy vô cùng. Đến hơn ba giờ sáng thì có ba chiếc ô tô vào

khu trường bắn. Một chiếc xe Gát 69 cũ rích chở đội hành quyết, hai chiếc xe Jeep đời mới và trên mỗi xe gắn hai ngọn đèn pha loại 1000W. Dưới ánh sáng của đèn pha, đội hành quyết nhanh chóng chôn cọc bắn. Cọc bắn chỉ là hai cây tre đục chôn cách nhau hơn ba chục phân và giằng với nhau bằng ba thanh ngang. Khoảng cách của các thanh không đều nhau mà tùy thuộc vào chiều cao của tử tù. Thanh trên cùng ngang cổ tử tù, thanh thứ hai ngang bụng và thanh dưới cùng ngang khuỷu chân. Đội hành quyết sẽ trói tử tù vào các thanh ngang. Họ làm như vậy là để sau khi bắn xong viên đạn ân huệ, tử tù không đổ xụp xuống. Chôn cọc bắn xong, các chiến sĩ của đội hành quyết lại khênh một cỗ quan tài ra để bên cạnh. Mọi việc được hoàn tất trong vòng ba mươi phút. Cảnh chuẩn bị cho buổi thi hành án được các phóng viên theo dõi bằng con mắt lạ lẫm và phần nào cũng gây cho họ thoát khỏi cơn buồn ngủ và quên đi nỗi khổ vì muỗi. Họ cũng đã chụp được không ít ảnh cảnh chuẩn bị của đội hành quyết. Máy phóng viên tỏ vẻ vui mừng ra mặt vì góc chụp rộng và đèn pha khá mạnh nên họ có được những tấm ảnh chụp khá tốt và sắc nét. Hoàng Liên lấy tay phủi bụi trên chiếc máy ảnh Nikon kỹ thuật số đời mới nhất có bộ ống kính room dài ngoẵng rồi nhìn đồng hồ thấy đã hơn 4 giờ sáng, anh ta cần nhân:

- Sao lâu thế nhỉ. Nghe nói ba giờ đã dựng phạm nhân dậy rồi cơ mà. Năm ngoái, thi hành án cho ba thằng cần tội buôn ma túy, giờ này là đã trối xong vào cộc rồi. Lần này có một thằng, sao lâu thế nhỉ?

- Chắc là lại phải cấp cứu cho hấn tỉnh lại. Khối thằng ngất lên ngất xuống, phải tiêm cả thuốc trợ lực mới đưa được ra cộc bắn - Một phóng viên của đài truyền hình tỉnh nói với về am hiểu.

Một phóng viên người gầy quắt queo ngáp ngắn ngáp dài:

- Tôi thấy cũng lạ. Việc quái gì mà phải bắn cấm không cho dân xem. Lẽ ra phải tường thuật trực tiếp trên tivi, hoặc cho chiếu lại... Có thể mới có tác dụng răn đe.

Thời gian chậm chậm trôi đi. Phía đằng đông, chân mây đã giãn ra và không gian hồng bàng bạc màu mang cá. Bỗng nhiên, ở khu trường bắn tự dựng nhón nháo hấn. Máy cảnh sát lại khênh chiếc quan tài lên xe, rồi họ nhanh chóng cuốn dây điện, nhổ cộc bắn và chỉ không đầy mười phút, họ lại lên ô tô đi luôn, để lại khu trường bắn hiu hắt.

- Bỏ mẹ, bị lừa rồi - Một phóng viên kêu lên - Hóa ra có bắn ai đâu.

- Làm gì có chuyện ai người ta lừa mình. Chắc chắn có chuyện không hay. Chạy về trại giam xem sao.

- Khởi cần, tôi gọi cho ông Phó chánh án. Dứt khoát có chuyện lớn rồi đây - Nói rồi Hoàng Liễn gọi điện thoại di động cho ông Phó chánh án:

- A lô, anh ạ. Vâng em là Liễn, phóng viên báo Pháp luật và Đời sống của tỉnh mình đây... Anh ơi, sáng nay thi hành án thằng Tám đấy à? Vâng, em đang ở nhà, đêm qua uống rượu ngủ say quá, bây giờ mới tỉnh. Thế rồi không hiểu ông ta nói gì mà cứ thấy anh phóng viên gật gù:

- Lạ nhỉ? Ghê nhỉ... Anh yên tâm đi. Em sẽ gắn xi vào mồm! Cho chúng em làm một bài phỏng vấn anh nhé: Vâng, có nhuận bút chứ... trả cao nữa là khác... Rồi, đầu giờ làm việc, em đến anh nhé... Cảm ơn anh!

Tắt máy điện thoại di động, anh ta cười sung sướng, nhưng không nói gì với mấy đồng nghiệp xung quanh. Một anh nói vẻ khó chịu:

- Có chuyện gì ông nói xem nào. Báo ông ngày mai mới ra, làm gì mà giấu như mèo giấu cứt thế?

- Tôi không được phép tiết lộ, chuyện tuyệt mật. Thôi các ông chịu khó mai đọc báo vậy.

- Được rồi, ông không nói, tôi cũng đếch cần. Nhưng lần sau, đừng có vác mặt đến xin ảnh thằng này nhé - Anh phóng viên có chiếc máy ảnh hiện đại nói vẻ bực tức.

Hoàng Liên cười nhăn nhở, nhưng không nói thêm câu nào.

*

Trụ sở Công ty TNHH Tin học và Tư vấn đầu tư bất động sản mang tên Thành Đạt là một tòa nhà năm tầng trên khuôn viên gần một ngàn mét vuông. Nhà được xây với đường nét kiến trúc khá hiện đại bằng nhiều loại vật liệu mới. Hàng cột ở tiền sảnh được bọc thép không gỉ, cửa sổ được lắp kính phản quang và đây là tòa nhà duy nhất ở tỉnh dám dùng hệ thống điều hòa nhiệt độ trung tâm.

Mới thành lập được bảy năm nhưng Thành Đạt đã có những bước tiến khổng lồ và được coi là một điển hình của tỉnh trong việc bước đầu xây dựng một nền kinh tế trí thức. Từ một đội ngũ có hai kỹ sư tin học và hai sinh viên tốt nghiệp Đại học Tổng hợp khoa Toán, khoa Vật lý thực hành, một sinh viên tốt nghiệp Đại học Ngoại ngữ tiếng Anh, một anh chàng học chỉ hết lớp 12, thi đại học trượt nhưng sử dụng máy tính như phù thủy, cộng với số vốn ban đầu là ba chiếc máy tính... vậy mà nay họ là chủ tòa nhà trị giá hơn hai chục tỉ, là chủ một công ty lắp ráp máy tính, là chủ của hơn một chục tòa nhà cho thuê làm khách sạn, nhà hàng, và cho công ty nước ngoài thuê.

Giám đốc công ty tên là Hoàng Văn Tiến, có vóc người nhỏ thó, mặt trái xoan, da trắng xanh và nom trẻ hơn tuổi bốn mươi hai của mình. Phòng làm việc của Giám đốc khá sang trọng và bày biện rất hiện đại với những dàn máy tính, dàn máy nghe nhạc, tivi màn hình phẳng; có máy đèn chiếu và có một bảng lớn theo dõi tình hình cổ phiếu của một số công ty lớn. Hầu như ngày nào cũng vậy, Tiến đến làm việc từ khá sớm và vừa ăn sáng, vừa mở Internet để đọc các báo điện tử.

Thói quen này Tiến mới có được cách đây không lâu. Nó xuất phát từ việc tốc độ đường truyền Internet của Việt Nam quá chậm, nếu cứ mở vào tầm tám giờ sáng thì mạng luôn bị nghẽn mạch, nhiều khi chỉ lấy vài trang thư điện tử mà hết hàng tiếng đồng hồ, vì vậy Tiến phải đến rất sớm. Đi làm sớm cũng có những cái hay riêng; đường sá không bị ùn tắc, thời gian như được nhiều hơn và thường vào lúc sáng, người ta mình mẫn hơn và nhất là các nhân viên cũng không dám đi làm muộn, dù chỉ là vài phút, bởi lẽ không có lý gì Giám đốc đi làm trước giờ được mà nhân viên lại đến muộn. Chị nhân viên phục vụ khi thấy Tiến đến thì mới gọi món ăn sáng. Khi là phở, khi là bánh cuốn, lúc là mấy chiếc bánh bao mua ở siêu thị được cho vào lò vi sóng hâm nóng lên và một cốc nước hoa quả nguyên chất. Nói chung, Tiến không phải là người coi trọng chuyện ăn uống,

nhưng lại rất ưa sạch sẽ, ngăn nắp. Đã có lần anh ta ném vỡ tan một chiếc ly phalê của Tiệp Khắc vì nó có mấy vết ngón nước.

Hôm nay cũng vậy, Tiến vội vàng húp xoàn xoạt cho hết bát phở bò tái rồi thông thả nhấp từng ngụm nhỏ nước cà chua hộp và mở trang báo điện tử của báo Pháp luật và Đời sống. Chợt Tiến nhìn như hút vào một dòng tin: "Chuyện chưa từng có tại một pháp trường".

"Hôm qua, tại trường bắn Cầu Gạch, lần thứ hai trong lịch sử tư pháp Việt Nam, một tử tù đã được tạm tha chết trong khi đang trên đường đưa ra pháp trường. Lần trước là tại trường bắn Cầu Ngà của Hà Nội, tử tù Xiêng Phênh đã xin khai ra đường dây ma túy do Vũ Xuân Trường cầm đầu. Còn lần này, tử tù là Nguyễn Văn Tám, đã bị Tòa án nhân dân tỉnh kết án tử hình về tội buôn ba bánh hêrôin (khoảng hơn 1kg). Theo tin riêng của phóng viên, người đã ra lệnh ngừng thi hành án tử hình Nguyễn Văn Tám là Thiếu tá Vũ Mạnh Tường. Vũ Mạnh Tường mới được đề bạt từ Phó phòng lên Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh vì đã có thành tích phá đường dây buôn lậu và giết người do tên Lê Minh cầm đầu. Lý do để Vũ Mạnh Tường hoãn thi hành án đối với tên Tám là hắn cam kết sẽ khai ra một số tên trong đường dây buôn bán ma túy mà bấy lâu nay hắn vẫn giấu".

Tiến đọc xong tin vội nhấc máy điện thoại, bấm số, nét mặt Tiến hơi lộ vẻ hoảng hốt:

- Alô! Ông biết tin gì chưa... thằng Tám được hoãn thi hành án. Nó đã khai hết với tay Tường, Cảnh sát Điều tra rồi.

*

Vũ Mạnh Tường đưa con đi học bằng chiếc xe Honda loại 125 phân khối của cơ quan giao cho. Đạo này công việc có phần đỡ bận rộn nên anh giành việc đưa đón con đi học thay cho Hạnh. Tường rất thích cảnh chờ con ngoài cổng trường và khi tiếng trống hết giờ vang lên là anh lại dỗi mắt nhìn trong đám học sinh đang túa ra như bầy ong để tìm hình dáng con. Cũng không ít lần con bé đã trốn vào đám bạn và đến khi nó vỗ vào lưng, Tường mới giật mình sung sướng.

Xe vừa dừng ở cổng trường thì có một người bán báo đi xe đạp tới. Từ chiếc cát-xét treo ở ghi đông xe vang ra tiếng rao báo liên thoảng:

- "Tử tù Nguyễn Văn Tám thoát chết ngay khi đã bị bịt mắt lôi ra pháp trường. Đây là trường hợp độc nhất vô nhị trên thế giới. Tại sao Nguyễn Văn Tám được tha chết là bởi vì hắn hứa khai ra một đường dây buôn bán ma túy. Ai là người dám chống lại quyết định của Chủ tịch nước để tha chết cho tên Tám? Ai là người đã chấp nhận lời khai mới của tên Nguyễn Văn Tám... Chỉ có phóng viên

Hoàng Liễn của báo Pháp luật và Đời sống, nhà báo duy nhất có mặt tại trường bắn là được chứng kiến toàn bộ cuộc tử hình hụt và biết được tường tận? Xin mời bạn đọc mua báo Pháp luật..."

Tường giật nảy người, anh vội mua tờ báo và sau khi đọc lướt mấy dòng, anh nghiêng rặng dầm mạnh vào yên xe máy.

Tường chưa kịp lên xe thì có điện thoại di động. Anh nghe và nhận ra giọng của Giám đốc Trần Phúc:

- Này, tôi vừa đi họp ở Bộ về, thấy báo chí đăng tin hoãn tử hình thằng Tám. Tình hình thế nào, cậu về ngay đây. Mà thôi, họp tại phòng của cậu.

Tường phóng vội về trụ sở. Vừa dừng xe thì ô tô của Giám đốc cũng đến. Trong phòng họp của Phòng Cảnh sát Điều tra đã có Vũ Văn Đắc và hai điều tra viên là Thành và Đức. Giám đốc Trần Phúc lộ rõ vẻ căng thẳng:

- Đồng chí Tường báo cáo xem tình hình thế nào?

- Báo cáo đồng chí Giám đốc, hôm qua, Hội đồng thi hành án quyết định tổ chức thi hành án tử hình đối với tên Nguyễn Văn Tám. Tôi được cử chứng kiến và giám sát thi hành án. Tuy nhiên, cho đến lúc đã xong các thủ tục pháp lý và đưa hắn lên xe ra trường bắn thì hắn vội vàng xin khai ra nhưng kẻ đã chỉ huy hắn cũng như người nhận

hàng, đặc biệt trong đó có một người đang là công an. Chính vì vậy, tôi đã quyết định cho tạm ngừng thi hành án. Tôi tin rằng lời khai của hấn sẽ giúp chúng ta lần ra toàn bộ đường dây này. Tôi còn nhớ năm ngoái, Giám đốc đã nhiều lần tỏ ý thắc mắc về vụ án này. Cho đến nay, những thông tin mà hấn vừa khai, hoàn toàn có cơ sở và cũng trùng hợp với tin trình sát từ trên Cục đưa về. Đây là báo cáo của tôi mới hoàn thành và cũng mới đưa anh Đắc đọc, xin trình Giám đốc.

Tường đưa một báo cáo cho Giám đốc Phúc. Ông xem chăm chú rồi thở dài buồn bã:

- Tôi cũng có linh cảm về cán bộ chiến sĩ của chúng ta dính líu vào buôn bán ma túy từ lâu, nhưng cố không muốn tin. Đồng chí xử lý như vậy là đúng.

Vũ Văn Đắc nói:

- Không hiểu ai tiết lộ thông tin này cho báo chí. Tôi vừa báo cáo đồng chí Viện trưởng Viện Kiểm sát rồi. Viện sẽ khởi tố điều tra và yêu cầu Ban biên tập và phóng viên phải cung cấp nguồn tài liệu. Bây giờ có hai việc thế này: Chúng ta phải làm báo cáo khẩn cấp gửi lãnh đạo Bộ Công an và Tổng cục Cảnh sát. Những lời khai của tên Tám liên quan đến nhiều đối tượng, trong đó quan trọng nhất là cậu... cậu... Thôi, ta tạm gọi là S1. Đề nghị cho giám sát toàn bộ biến động của S1 và tiến hành các biện pháp nghiệp vụ cần thiết. Còn đồng

chí Thành, Đức và lấy thêm một tổ đặc nhiệm của Cảnh sát Hình sự đi ngay lên huyện Lục Ngạn, Bắc Giang, bắt bằng được tên Quả - Hoàng Ngọc Quả.

- Có phải tên Quả là lái xe tải ở Công ty Ngọc Thảo I không? - Đức hỏi.

- Đúng thế - Tường nói - Tên Tám khai là hắn thường giao hàng cho tên Quả. Địa điểm giao hàng là tại một quán cơm ở thị trấn huyện Tương Dương. Tuy nhiên, có điều lạ là tên Quả đã bị tay Lập, Giám đốc Ngọc Thảo đuổi việc từ hơn một năm nay. Hiện nay, Quả chở hàng thuê cho một tay chủ trang trại nào đó ở vùng Lục Sơn.

- Vùng Lục Sơn có hàng trăm trang trại, lần nó tìm từ đâu bây giờ? - Thành lo lắng hỏi.

- Nếu không bị lộ thì chúng ta có thời gian xác minh - Tường nói - Nhưng bây giờ thì không thể chờ đợi được. Theo tôi, các đồng chí cứ lên đường, vừa đi vừa nghĩ kế. Tôi sẽ điện thoại đề nghị Cảnh sát Hình sự huyện Lục Sơn giúp đỡ.

- Đồng chí Tường vào ngay trại giam hỏi thằng Lập xem đặc điểm nhân dạng của tên Quả. Hắn đã là lái xe, thế nào cũng có ảnh lưu trong hồ sơ lái xe. Tôi sẽ yêu cầu Cảnh sát Giao thông tìm hộ - Giám đốc Phúc nói vậy rồi tiếp - Hai đồng chí hãy lên đường ngay và sang Phòng Cảnh sát Hình sự lấy thêm một tổ đặc nhiệm. Nếu bắt được tên Quả, các đồng chí lập công lớn đấy. Nếu hắn có

chống trả, nhớ cố gắng bắt sống và bảo đảm an toàn tối đa cho hắn.

- Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ - Đức đứng dậy, đồng ý nói.

Chờ cho hai người đi ra khỏi phòng, Giám đốc Phúc hỏi Tường:

- Cậu nghĩ thế nào về lời khai của tên Tám?

- Báo cáo anh, lời khai của hắn là có cơ sở để ta tiếp tục tìm hiểu. Qua lời khai của hắn cộng với tài liệu của Cục Phòng chống tội phạm về ma túy thì tôi có thể tạm nêu ra một giả thuyết thế này: Hiện nay đang có hai đường dây buôn bán ma túy từ vùng Tam Giác Vàng về qua hai cửa khẩu Tây Trang và Nậm Cắn. Một đường dây đưa hàng trắng đi tiêu thụ ở một nước nào đó, trong trường hợp này, khả năng lớn nhất là đi Hồng Công và Đài Loan. Đường dây thứ hai là đưa hàng về tiêu thụ trong nước. Giữa hai nhóm này đều có một nhân vật tham gia đó là đối tượng S1. Theo như tên Tám khai thì hắn bị nhóm trinh sát do đối tượng S1 chỉ huy bắt, mặc dù S1 không xuất hiện, nhưng qua nghe trinh sát nói chuyện thì Tám biết. Khi hỏi cung Tám, S1 đã mớm cung cho Tám và dặn không được khai gì cả thì sẽ được cứu. Vì đã quá biết S1 là cán bộ công an lại cùng nằm trong đường dây nên tên Tám đã tin và như anh thấy, đến lúc đưa hắn ra trường bắn mà hắn vẫn tưởng là đùa.

Nhưng tại sao S1 lại làm như vậy? Liệu có phải S1 muốn mượn tay công an để cắt đường dây của tên Tám không? Chúng muốn triệt hạ nhau nhằm mục đích gì? Tên Quả giữ vai trò gì trong đường dây hay chỉ là cừu vạ đơn thuần? Ai là người đưa hàng ra nước ngoài? Phương thức thủ đoạn thế nào? Tất cả ta chưa biết.

- Máy hôm nay S1 thế nào? - Trần Phúc hỏi -
Cậu ta có cảm nhận được chuyện gì không?

- Cậu ấy có hỏi tôi là tại sao không cho bắt tên Tám, chỉ có vậy thôi. Thực hiện lệnh của anh Đắc, từ hôm qua, tôi đã bố trí cơ sở giám sát hoàn toàn các hoạt động của S1. Lãnh đạo Bộ cũng đã đồng ý cho giám sát điện thoại của S1. Cơ sở mới cho biết là Nguyễn Thị Lệ, vợ S1 mới đi Ngân hàng rút toàn bộ số tiền tiết kiệm của ba sổ ra, trong đó có một sổ ngoại tệ. Số tiền gửi là mười ngàn euro, còn hai sổ tiết kiệm tiền Việt thì mỗi sổ có hơn bảy trăm triệu.

- Chồng là cán bộ nhà nước, vợ thì nghỉ mất sức, nuôi hai đứa con, lại phải thường xuyên chu cấp cho bố mẹ, vậy mà có số tiền khổng lồ như vậy, quả là đáng đặt dấu hỏi - Trần Phúc trầm ngâm thốt lên.

- Chị ta vẫn khoe là giữ tiền cho cậu em đang làm ăn rất phát tài ở Đức - Tường nói và lắc đầu về phía mai.

Lặng đi một lúc, Trần Phúc nói thông thả:

- Hôm qua, lãnh đạo tỉnh yêu cầu ba ngành phải sớm có ý kiến dứt khoát về trường hợp của Li Cheng. Nếu chưa đủ chứng cứ về việc ông ta cùng Lê Minh tẩy rửa tiền thì phải có cách tạo điều kiện cho doanh nghiệp Phát Lộc phát triển ở Việt Nam. Trước mắt, tìm đối tác khác để cùng Phát Lộc thực hiện khu du lịch Hòn Ngọc. Về việc này, các đồng chí có ý kiến gì mới không?

Vũ Văn Đắc lắc đầu:

- Cũng không có gì mới anh ạ. Tất cả các biện pháp nghiệp vụ mà chúng ta đã áp dụng với những đối tượng có quan hệ với Li Cheng đều không thu được kết quả gì. Văn phòng Interpol cũng đã liên hệ với Cảnh sát Đài Loan, nhưng họ cũng không cung cấp được thông tin nào có giá trị. Hiện nay Cheng đã về Đài Loan, ba tháng rồi chưa sang.

- Tôi biết, việc điều hành ở đây ông ta giao cho vợ cậu. Phải công nhận là Hạnh rất có đầu óc quản lý. Cô ấy là người có tài kinh doanh đấy.

- Báo cáo anh, Hạnh đang đề nghị mua lại Công ty Tường An - Tường nói rụt rè - Tôi cũng chưa biết giải quyết thế nào cả. Nhân đây, xin ý kiến hai anh luôn.

Vũ Văn Đắc nói:

- Bỏ thì cũng tiếc. Công ty đang làm ăn được. Vả lại nếu giải tán, mấy chục người đang có nguồn sống, nay dựa vào đâu?

- Tôi đã nghĩ đến điều này. Đồng chí Chủ tịch tỉnh đã yêu cầu Tổng công ty Xuất nhập khẩu điện máy số 1 sẽ mua lại công ty. Số nhân viên đang thuộc diện chế độ chính sách sẽ không mất việc đâu.

- Thế thì may quá - Tường thốt lên.

- Việc của gia đình cậu, cũng nên tìm cách thu xếp cho ổn thỏa. Tôi đã nói chuyện với Hạnh, cô ấy ân hận lắm.

Tường nhìn Trần Phúc bằng cặp mắt biết ơn:

- Cũng phải có thời gian cho quên bớt anh ạ.

- Dĩ nhiên là như vậy, nhưng mình là đàn ông, phải độ lượng.

*

Sân bay Nội Bài vào tầm gần trưa là lúc nhộn nhịp nhất bởi liên tục có các chuyến bay đi thành phố Hồ Chí Minh, Đà Nẵng, Điện Biên, Huế, ngoài ra còn có các chuyến bay đi Xinggapo, Thái Lan.

Chuyến bay mang số hiệu 227 đường bay Hà Nội - Thành phố Hồ Chí Minh cất cánh lúc 11g30 đã gần hết giờ làm thủ tục. Tại cửa số 6 chỉ còn vài ba người khách. Đúng lúc đó thì có một chiếc taxi lao vùn vụt trên cầu vượt và khi đến cửa thì phanh dúi dụi. Từ trên xe nhảy xuống hai người. Một người đi tay không, còn một người chỉ xách mỗi chiếc túi du lịch nhỏ. Hai người đi như chạy vào cửa số 6. Người mang túi du lịch có dáng người thấp, đậm và trên nét mặt toát ra sự lo lắng đến

căng thẳng. Anh ta xách chiếc túi đứng ngoài, còn người đi cùng chạy vào hỏi cô nhân viên:

- Chị ơi, buổi sáng chúng tôi đã giữ chỗ cho người mang tên Hoàng Ngọc Quả. Người bán vé bảo chúng tôi ra sân bay lấy vé đi ngay. Chị xem hộ...?

Cô nhân viên cười nhã nhặn:

- Anh chờ cho tý chút.

Cô làm xong thủ tục cho một hành khách khác rồi tra trong máy tính. Không đầy nửa phút sau, cô bảo:

- Đúng là đại lý của chúng tôi có giữ chỗ cho hành khách Hoàng Ngọc Quả. Anh ra quầy vé nộp tiền lấy vé.

Gã thanh niên nọ quay ngoắt ra bảo người tên là Hoàng Ngọc Quả:

- Anh đưa chứng minh thư cho tôi.

Quả luống cuống móc chứng minh trong túi ngực đưa cho anh ta, rồi lại ngơ ngác nhìn lên trần nhà ga. Khoảng năm phút sau, anh ta cầm vé chạy lại và đưa cho nhân viên:

- Anh có hành lý gửi không?

Quả giật mình khi nghe cô gái hỏi.

- Không... không.

- Thở lên máy bay của anh đây. Anh vào phòng chờ đi.

Quả vợ vội vé, chứng minh thư và xách chiếc túi du lịch nhả nhúm đi vào cửa. Anh ta luống cuống, vấp phải vali của một người khách nước ngoài

và ngã lăn ra. Hành khách đang xếp hàng cười ồ lên. Gã thanh niên đi cùng túm áo Quả kéo lại:

- Làm cái gì mà hốt hoảng thế. Bình tĩnh đi. Cầm thêm ít tiền này.

Nói rồi anh ta đưa cho Quả một phong bì khá dày:

- Mười triệu đó. Ông dặn anh, vào Sài Gòn rồi anh thuê xe đi ngay lên Đắc Lắc và đến huyện Easúp. Anh tới nông trường càphê Eaba và gặp tay Bảo, lái máy cày ở nông trường, nó sẽ lo cho anh mọi chuyện. Ông sẽ có liên lạc với anh sau. Tuyệt đối không được gọi điện thoại, viết thư về nhà.

- Tôi nhớ.

Quả nói vậy rồi vào phòng chờ nhưng rồi lại đứng nép vào một góc nhìn ra. Khi thấy gã nọ vẫn đứng ngoài cửa thì hần cười nhạt. Cho đến lúc nghe thấy loa thông báo "Mời hành khách đi thành phố Hồ Chí Minh chuyến bay 227, có thể lên máy bay màu xanh chuẩn bị ra cửa số 5 để khởi hành...". Quả nhìn ra và thấy gã đi cùng chạy ra chiếc taxi. Chiếc xe lại lao vọt đi như ăn cướp, lúc đó Quả mới gật gù và thông thả ra bảo một nhân viên an ninh hàng không:

- Anh ơi, tôi có một việc đột xuất ở nhà, bây giờ mới nhớ ra. Tôi muốn hoãn chuyến bay... anh giúp tôi với.

- Anh có gửi hành lý không?

- Không ạ. Chỉ có mỗi túi xách này.

Anh nhân viên hàng không đưa Quả ra quầy thủ tục. Quả xin hoãn lại, bay vào ngày hôm sau, chuyến muộn nhất. Giải quyết thủ tục xong, Quả ra cửa và gọi một chiếc taxi đi về Hà Nội. Ngồi trên xe, Quả thở hắt ra và đến bây giờ hắn mới cảm thấy nhẹ nhõm. Quả rất hiểu tính ông trùm của mình trong việc xử lý những tình huống mà nếu không cẩn trọng thì sẽ gây rắc rối với cảnh sát. Ông ta đã từng bảo cho Quả biết là trong buôn bán ma túy, nếu thấy nguy cơ lộ mất xích nào thì phải biết chặt trước mắt xích đó.

Quả tưởng tượng ra cảnh hắn sẽ gặp một gã nào đó tên là Bão ở Easúp. Gã đưa Quả vào rừng và lạnh lùng bắn Quả rồi hất xác xuống một lòng suối đang mùa lũ chảy ào ào...

Quả cười nhạt, lấy trong túi ngực ra một tập đôla nhồi cả vào phong bì tiền vừa mới nhận, hắn ngấm nghĩa và gật gù mãn nguyện.

*

Trong lúc Quả ở sân bay thì trên Lục Sơn, tổp cảnh sát đặc nhiệm do Đức chỉ huy và Cảnh sát Hình sự tỉnh Bắc Giang đã tìm ra tung tích Hoàng Ngọc Quả. Cả tổp cảnh sát hình sự đi trên hai xe U-oát lao thẳng đến một khu chợ buôn bán hàng Trung Quốc. Một cảnh sát hình sự của tỉnh túm lấy người lái xe vốn quen biết từ lâu.

- Anh có biết thằng Quả đi đâu không?

- Chiều hôm qua còn thấy nó ở đây - Anh ta nhìn quanh rồi khẽ reo lên - Kia kia, xe của nó vẫn để đó.

Các trinh sát nhìn theo tay anh ta chỉ. Đó là một chiếc xe tải nhẹ, loại 2,5 tấn, nhãn hiệu Daihatsu của Hàn Quốc. Xe còn khá mới.

- Từ sáng đến giờ không thấy nó đâu. Chắc hôm qua rúc vào sông bạc nào bây giờ vẫn còn ngủ.

- Nó hay đi đánh bạc lắm à?

- Lái xe đường dài, thì thoảng đánh quả tắc quả tùng, chở cơm đen, hàng trắng, tiền kiếm được, không đánh bạc thì bao gái... Đó là chuyện thường ngày. Có thằng lái xe nào mà buôn lậu rồi đem tiền gửi tiết kiệm đâu.

- Nó không dám buôn ma túy đâu. Tôi biết, thằng này nhát như cáy - Một cảnh sát hình sự đưa đẩy. Anh lái xe kia bĩu môi:

- Nó chạy hàng từ Lào về từ ngày còn ở Công ty Ngọc Thảo... Mà thôi, các anh đi mà tìm nó.

Một lái xe khác đứng ngoài lắng nghe liên chèn vào:

- Nó về Hà Nội từ lúc tám giờ sáng. Xách chiếc túi du lịch màu đen.

- Anh có biết nó về Hà Nội làm gì không?

- Không. Nhưng nó đi vội lắm. Nó có con bồ bán vải trong chợ, tên là Thúy. Các anh hỏi nó thế nào cũng ra chuyện. Mà này, các ông anh tìm nó, chắc là nghi nó buôn ma túy phải không?

- Chỉ được cái "bói nhăm" - Một trình sát đùa, giọng ngất ngưỡng - đang nghi nó uống rượu gây tai nạn ở trên Đồng Đăng.

- Các bác đừng lừa em. Thằng này cũng hân hạnh được các bác cho nhập "kho" ba năm rồi nên cũng có chút hiểu biết về nghiệp vụ công an. Làm gì có chuyện vì tai nạn giao thông mà lại Cảnh sát Hình sự, Cảnh sát Đặc nhiệm đi điều tra?

- Ai bảo cậu bọn tôi là đặc nhiệm?

- Ối giời ơi, ông anh này - Anh ta chỉ vào một cảnh sát đặc nhiệm to con và cười sằng sặc - Ông anh này mới lên tivi, chương trình "Vì cuộc sống bình yên" tuần trước phải không? Em nhận ra ngay. Ông anh có tật là khi nói chuyện, vào lúc khó nghĩ mắt cứ nháy...

Anh cảnh sát đặc nhiệm bật cười và rồi nghiêm ngay nét mặt:

- Chú mày giỏi lắm. Đúng là các anh đây đang lùng hẩn vì một vụ án quan trọng. Chú giúp anh được chứ?

Gã nọ đảo mắt nhìn quanh. Chợt thấy ở một chiếc xe đằng xa có người đang chăm chú theo dõi, gã chợt dạ nói to:

- Nói đùa thế thôi, thằng em chả biết gì cả. Chào các ông nhé!

Nói rồi hẩn đi luôn. Ngang qua Đức, anh ta bỗng hạ giọng:

- Tối nay, đến quán thịt chó Tư "xôm", em sẽ cho các anh biết.

*

Sau hơn ba tháng về cố hương, Cheng lại từ Đài Loan trở về Công ty Phát Lộc. Trong những ngày Cheng đi xa, mọi việc điều hành Cheng giao tất cả cho Hạnh. Qua theo dõi công việc, Cheng thăm phục Hạnh là người rất giỏi trong công tác quản lý, tỏ ra có năng khiếu đặc biệt trong kinh doanh. Mặc dù công ty trong lúc sóng gió, những lời đồn đại về mối quan hệ mờ ám giữa Cheng và Lê Minh đồn thổi khắp trong giới kinh doanh, gây ảnh hưởng không nhỏ tới uy tín của công ty nhưng Hạnh tỏ ra vững vàng, không chút bối rối. Cô điều hành công việc với tất cả nhiệt tình và trách nhiệm như thể chính cô mới là người chủ thực sự của công ty. Các hợp đồng kinh tế lớn thì không có nhưng Hạnh đã đơn đốc được hơn chục công ty phải trả nợ cho Phát Lộc và ký được một số hợp đồng nhỏ. Điều Cheng ngạc nhiên là Hạnh hầu như không điện thoại báo cáo, xin ý kiến của Cheng mà mọi việc cần trao đổi, cô đều viết thư điện tử hoặc gửi fax. Lời lẽ trong thư cũng hết sức nghiêm cẩn theo đúng nghĩa cấp dưới với cấp trên. Duy nhất có hai lần cô viết thư đề nghị Cheng sớm quay lại Việt Nam, vì sự vắng mặt lâu của Cheng chỉ càng làm tăng thêm mối nghi ngờ của chính quyền. Hạnh

cũng nói rõ là cơ hội cho Cheng đầu tư vào khu Hòn Ngọc còn rất lớn và lãnh đạo tỉnh vẫn sẵn sàng tạo điều kiện cho Phát Lộc đầu tư. Cheng biết Hạnh nói điều đó rất thật lòng nhưng vẫn chờ cho phiên tòa xử Lê Minh xong và khi biết Lê Minh không kháng án thì Cheng yên tâm. Thực ra, việc Lê Minh không kháng án là do chính Cheng yêu cầu, thông qua một cơ sở nằm trong ủy ban nhân dân tỉnh. Để truyền đạt được yêu cầu này đến Lê Minh, Cheng đã phải chi hơn một ngàn đôla

Chuyến bay Đài Bắc - Hà Nội hạ cánh chậm hơn một giờ so với dự kiến. Ra đón Cheng tại sân bay có Hạnh và ba nhân viên nữa. Cheng để ý thái độ của Hạnh và nhận thấy cô đã có thay đổi trong tình cảm đối với mình. Khoảng cách đó mong manh, mơ hồ nhưng với người từng trải như Cheng thì nhận ra điều đó không khó.

Ba ngày sau khi trở lại Việt Nam, Li Cheng được mời đến UBND tỉnh để bàn về khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc. Phó chủ tịch Lê Văn Chi tiếp rất niềm nở khiến Cheng và Hạnh phải ngạc nhiên.

- Ông Cheng ạ, biết ông vừa trở lại, chúng tôi mời ông đến trao đổi với ông vài việc.

- Tôi xin nghe - Cheng nói với vẻ lo lắng mặc dù được thông báo trước nội dung cuộc gặp.

- Chắc cô Hạnh đây cũng đã nói với ông về mọi chuyện vừa xảy ra. Việc ông Lê Minh bị bắt khiến cho dự án xây dựng khu du lịch Hòn Ngọc bị

đình lại. Nếu ông chưa có ý định từ bỏ, chúng tôi xin được giới thiệu với ông một đối tác mới.

Cheng cười nhẹ nhõm:

- Thú thật với ông Phó chủ tịch, tôi rất xúc động trước sự quan tâm của ông và tỉnh nhà. Tôi đã làm ăn ở Việt Nam sáu năm, vì vậy tôi muốn được coi Việt Nam như một quê hương thứ hai của tôi. Thực lòng mà nói, khi ông Lê Minh bị bắt, tôi cũng lo. Các ông nào có lạ gì mối quan hệ của tôi và ông Minh... Tôi chỉ lo, ngộ nhỡ ông ấy không giữ được bản lĩnh, khai lung tung để lấy lòng Cơ quan Điều tra thì chưa biết chừng, tôi lại là kẻ đồng lõa trong một vài thương vụ nào đó.

- Ông, cơ quan điều tra luôn làm việc công tâm. Cũng có một vài lời khai về ông, nhưng chúng tôi đã yêu cầu công an phải xác minh kỹ, quan điểm là không được để lọt kẻ gian, không được làm oan người ngay. Nói tóm lại, ông cứ yên tâm làm ăn ở Việt Nam. Đó là lời nói của tôi, một phó chủ tịch tỉnh.

- Rất cảm ơn ông. Từ đáy lòng, tôi không biết phải cảm ơn ông thế nào cho phải. Cô Hạnh đây sẽ giúp tôi thể hiện tấm lòng của tôi với ông và với các cộng sự của ông.

- Ông không cần phải khách khí. Chúng tôi muốn giới thiệu cho ông đối tác mới, đó là Tổng công ty Tư vấn Đầu tư bất động sản Thành Đạt.

- A, Công ty Thành Đạt, tôi có biết về người giám đốc trẻ này. Anh ta từng đoạt giải nhì cuộc

thi Tài năng tin học trẻ toàn quốc năm 1997. Hình như anh ta tên là... tên là Tiến. Tôi cũng đang định lần này sẽ bàn với anh ta sản xuất một vài chương trình phần mềm cho công tác quản lý kinh doanh.

- Nếu vậy thì càng hay. Tôi muốn là ngày mai, ông có mặt tại bữa cơm do Sở Kế hoạch và Đầu tư của tỉnh tổ chức. Tôi sẽ giới thiệu Tiến với ông...

- Rất cảm ơn ông Phó chủ tịch. Tôi rất mong được sớm gặp họ.

- Còn việc thứ hai. Cô Hạnh cho chúng tôi biết là Công ty Phát Lộc đang muốn tăng cường nhập hàng nông sản của chúng tôi, mà cụ thể là vải thiều, nhãn lồng, chuối tiêu và dưa hộp. Ông biết đấy, tỉnh chúng tôi, thiên nhiên ưu đãi cho những loại cây trái này vì vậy rất muốn được ông tham gia đầu tư và bao tiêu sản phẩm cho hai huyện vùng bán sơn địa là Lục Sơn và Lục Thủy. Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ có những điều kiện hết sức ưu đãi.

Cheng đứng dậy, tỏ vẻ xúc động:

- Việc mở rộng sang kinh doanh hàng nông sản là từ sáng kiến của cô Hạnh. Chúng tôi rất mong được sự hợp tác vì đôi bên cùng có lợi của quý tỉnh.

*

Khi trở về, ngồi trên ô tô, Cheng rất vui, hỏi Hạnh:

- Anh bất ngờ quá. Cứ nghĩ lần này sang đây, không khéo lại được ông chồng của em mời vào trại giam để thăm vấn.

Hạnh bấm nhẹ vào tay Cheng, ra hiệu im lặng rồi cô bảo người lái xe:

- Anh mở băng nhạc Hoa mới mua đi.

Người lái xe mở nhạc và cho to quá mức bình thường. Lúc đó, Hạnh mới ghé tai Cheng nói nhỏ:

- Không được bàn chuyện lớn trong ô tô.

Cheng gật đầu hiểu ý rồi nói khá to:

- Anh rất ngạc nhiên, không hiểu sao Lê Minh lại ngu dại quá. Bây giờ ông ta đang đi cải tạo ở trại nào?

- Đang ở trại số Bảy.

- Nếu anh muốn đi thăm ông ta liệu có nên không?

- Về nguyên tắc thì khi ông ta đã có án, việc đi thăm sẽ không có vấn đề gì. Nhưng theo em anh không nên đi.

Cheng suy nghĩ hồi lâu rồi quả quyết:

- Không, anh phải đi thăm ông ấy một lần. Dù sao ông ấy cũng đã giúp anh nhiều. À, thứ lỗi cho anh tò mò. Em và Tường dạo này thế nào?

Hạnh cúi đầu buồn bã:

- Khoảng cách càng lớn. Đồng sàng dị mộng.

- Đó là một "*chân nam tử*". Thú thực với em, anh trở lại Việt Nam lần này, người anh sợ nhất là Tường. Nếu anh ta lấy thù riêng để thực hiện việc

công thì nguy hiểm cho anh vô cùng. Chỉ cần vài lời mớm cung cho những kẻ ghét anh, chúng khai vấy theo kiểu trâu lấm vấy bùn... là họ không để anh yên. Quả là một người đàn ông hiểm có.

Hạnh liếc nhìn Cheng bằng con mắt ngạc nhiên, và khi nghe ông ta nói vậy, cô đã lơ mờ hiểu rằng với Cheng, mình không còn giá trị gì nữa. Một nỗi thất vọng, chán chường pha sự ân hận trào lên. Cô thấy mình có lỗi với chồng quá. Nước mắt Hạnh trào ra. Cô nói với:

- Dừng xe lại! Dừng lại.

Anh lái xe hốt hoảng phanh xe dúm dụi. Hạnh mở bật cửa, một người đi xe máy lao tới phải phanh gấp. Chiếc xe máy quay ngang và đổ vật ra đường. Hạnh vùng chạy. Người đi xe máy lom côm bò dậy, chửi:

- Con điên! Chúng bay đi đứng thế à?

Anh lái xe vội đỗ ông ta dậy và rồi rít xin lỗi. Cheng ngồi lì trong xe, nét mặt đăm chiêu...

Hạnh đi bộ lang thang. Gió mùa đông bắc làm lá bàng khô nỏ chuyển sang màu đỏ sẫm bay lả tả. Cô ra một ghế đá ven bờ hồ ngồi và khóc nức lên từng chập.